

Sygn. akt. IV Ka 691/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla - sprawozdawca

Sędziowie SO Piotr Kupcewicz

SO Danuta Lesiewska

Protokolant st. sekr. sądowy Aleksandra Deja - Lis

przy udziale Antoniny Kasprowicz-Czerwińskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013 roku

sprawy **P. G.**

oskarżonego z art. 178a§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 224§2 k.k., art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 289§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego oraz prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 17 maja 2013 roku sygn. akt IV K 572/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

IV Ka 691/13

UZASADNIENIE

P. G. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 30 lipca 2012 roku w miejscowości P. w woj. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, kierował pojazdem marki H. (...) o nr rej. (...), co potwierdzono badaniem na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przy użyciu urządzenia Alkotest 7110, które wykazało w pierwszym badaniu 0,91 mg/1, w drugim badaniu 0,84 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy IV wydział Karny z dnia 25.09.2006 roku - sygn. IV K 659/06 w okresie od 25.12.2009 r. do 14.11.2011 r.,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2. w tym samym miejscu i czasie, stosując przemoc, kierując samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...) w celu zmuszenia funkcjonariuszy KP B.-W. - sierż. P. P. i st. post. D. T. poruszających się radiowozem oznakowanym

marki K. (...) o nr rej. (...) do zaniechania prawnie podjętej interwencji, po wjechaniu w zamkniętą ulicę (...), zawrócił kierowany przez siebie pojazd, po czym uderzył w przód radiowozu,

tj. o czyn z art.224 § 2 k.k.

3. w dniu 29 lipca 2012 roku w I. na ulicy (...) dokonał kradzieży poprzez włamanie do pojazdu marki H. (...) nr rej (...) nr VIN (...) o wartości 500 zł wraz z radioodtwarzaczem CD MP3 marki P. i sprzętem turystycznym w postaci: pawilonu ogrodowego koloru zielonego, kuchenki turystycznej w walizce plastikowej, dwóch śpiworów, dwóch garnków aluminiowych, czajnika, w wyniku czego powstały straty w łącznej kwocie 5.715 złotych na szkodę B. M., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy IV Wydział Karny z dnia 25.09.2006 r. - sygn. IV K 659/06 w okresie od 28.03.2002 r. do 25.12.2009 r. i od 25.12.2009 r. do 14.11.2011 r.

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

4. w dniach 28 – 29 lutego 2012 r. w B. przy ul. (...) dokonał krótkotrwałego zaboru pojazdu marki o. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) po uprzednim wybicciu szyby w drzwiach tylnych prawych i pokonaniu zabezpieczeń w postaci fabrycznej stacyjki, a następnie porzucenia go w B. przy ul. (...) w stanie uszkodzonym, gdzie powstały straty w wysokości 1.500 zł na szkodę A. Ż., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy IV Wydział Karny z dnia 25.09.2006 r. - sygn. IV K 659/06 w okresie od 28.03.2002 r. do 25.12.2009 r. i od 25.12.2009 r. do 14.11.2011 r.

tj. o czyn z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

5. w dniu 20 lipca 2012 roku w B. przy ul. (...) dokonał krótkotrwałego zaboru pojazdu marki F. (...) nr rej (...) nr VIN (...), a następnie porzucenia w/w pojazdu w B. przy ulicy (...) i uszkodzenia go poprzez spalenie, w wyniku czego powstały straty w wysokości 2.000 złotych na szkodę J. K., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy IV Wydział Karny z dnia 25.09.2006 r. - sygn. I K 659/06 w okresie od 28.03.2002 r. do 25.12.2009 r. i od 25.12.2009 r. do 14.11.2011 r.,

tj. o czyn z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (wedle rubrum wyroku);

6. w dniach od 28 do 29 lutego 2012 roku w B. przy ul. (...) usiłował dokonać kradzieży pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) po uprzednim włamaniu się do niego poprzez wybiccie szyby w drzwiach tylnych prawych oraz wyłamanie obudowy kierownicy i stacyjki, w wyniku czego powstały straty w kwocie 350 złotych na szkodę M. P., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy IV Wydział Karny z dnia 25.09.2006 r. - sygn. IV K 659/06 w okresie od 28.03.2002 r. do 25.12.2009 r. i od 25.12.2009 r. do . do 14.11.2011 r.,

tj. o czyn z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (wedle rubrum wyroku);

7. w dniach od 28 do 29 lutego 2012 roku w B. przy ulicy (...) usiłował dokonać kradzieży pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) po uprzednim włamaniu się do niego i uszkodzeniu immobilisera oraz wyrwaniu stacyjki, w wyniku czego powstały straty w wysokości 2000 złotych na szkodę I. K., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy IV Wydział Karny z dnia 25.09.2006 r. - sygn. IV K 659/06 w okresie od 28.03.2002 r. do 25.12.2009 r. i od 25.12.2009 r. do 14.11.2011 r.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

8. w dniach od 28 do 29 lutego 2012 roku w B. przy ulicy (...) usiłował dokonać kradzieży pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) po uprzednim włamaniu się do niego poprzez wyłamanie zamka w drzwiach kierowcy oraz wyłamanie obudowy kierownicy, w wyniku czego powstały straty w wysokości 500 złotych na szkodę E. D., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy IV

Wydział Karny z dnia 25.09.2006 r. - sygn. IV K 659/06 w okresie od 28.03.2002 r. do 25.12.2009 r. i od 25.12.2009 r. do 14.11.2011 r.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem z 17 maja 2013 r. (sygn. akt IV K 572/12) orzekł, że:

I. uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 30 lipca 2012 roku, w miejscowości P., kierował pojazdem marki h. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, potwierdzonym badaniem na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przy użyciu urządzenia Alkotest 7110, które wykazało w pierwszym badaniu, o godzinie 23.41 - 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i w drugim badaniu, o godzinie 23.57 - 0,84 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od dnia 25 grudnia 2009 roku do dnia 14 listopada 2011 roku, kary łącznej 2 lat i 10 miesięcy pobawienia wolności za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 174 § 1 k.k., orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy IV Wydział Karny z dnia 25 września 2006 roku - sygn. akt IV K 659/06, tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 178a § 1 k.k., wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat;

III. uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 30 lipca 2012 roku, w miejscowości P., stosując przemoc, w celu zmuszenia funkcjonariuszy Komisariatu Policji B. - W. sierż. P. P. i st. post. D. T., poruszających się radiowozem oznakowanym marki K. (...) o nr rej. (...), do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci jego zatrzymania, kierując samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...), po wjechaniu w zamkniętą ulicę (...) zawrócił kierowany przez siebie pojazd, po czym uderzył w przód radiowozu, w wyniku czego P. P. doznał obrażeń ciała w postaci obrażeń lewego stawu barkowego - złamania obrąbka stawowego typu (...), które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała (narządu ruchu) na okres powyżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od dnia 28 marca 2002 roku do dnia 25 grudnia 2009 roku kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności za czyny z art. 289 § 2 k.k., art. 279 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. oraz w okresie od dnia 25 grudnia 2009 roku do dnia 14 listopada 2011 roku, kary łącznej 2 lat i 10 miesięcy pobawienia wolności za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 174 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k., orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy IV Wydział Karny z dnia 25 września 2006 roku - sygn. akt IV K 659/06, tj. popełnienia przestępstwa z art. 224 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 224 § 3 k.k., wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

IV. uznał oskarżonego za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób:

1. w nocy 28/ 29 lutego 2012 roku w B. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu marki o. (...) o nr. rej. (...) nr VIN (...), pokonawszy zabezpieczenie pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, poprzez wybicie szyby w drzwiach tylnych prawych i pokonaniu zabezpieczeń w postaci fabrycznej stacyjki, a następnie porzucił pojazd w B. przy ul. (...) w stanie uszkodzonym, gdzie powstały straty w wysokości 100 złotych na szkodę A. Ż.,

2. w dniu 20 lipca 2012 roku w B. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu marki f. (...) o nr rej. (...) nr

(...), a następnie porzucił pojazd w B. przy ulicy (...) w stanie uszkodzonym poprzez jego spalenie, w wyniku czego powstały straty w wysokości 1.500 złotych na szkodę J. K.,

3. w nocy 28/29 lutego 2012 roku w B. przy ul. (...) usiłował dokonać zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu marki O. (...) o nr. rej. (...), po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, poprzez wybicie szyby w drzwiach tylnych prawych oraz wyłamaniu obudowy kierownicy i stacyjki, w wyniku czego powstały straty w kwocie 150 złotych na szkodę M. P., jednak zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na to, iż nie potrafił uruchomić silnika pojazdu,

4. w nocy z 28/29 lutego 2012 roku w B. przy ulicy (...). usiłował dokonać zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu marki V. (...) o nr. rej. (...), po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną poprzez uszkodzenie immobilisera oraz wyrwanie stacyjki, w wyniku czego powstały straty w wysokości 1.727,16 złotych na szkodę I. K., jednak zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na to, iż nie potrafił uruchomić silnika pojazdu,

5. w nocy z 28/29 lutego 2012 roku w B. przy ulicy (...) usiłował dokonać zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu marki f. eskort o nr. rej. (...), pokonując zabezpieczenie pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, poprzez wyłamanie zamka w drzwiach kierowcy oraz wyłamaniu obudowy kierownicy, w wyniku czego powstały straty w wysokości 70 złotych na szkodę E. D., jednak zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na to, iż nie potrafił uruchomić silnika pojazdu,

6. w dniu 29 lipca 2012 roku w I. na ulicy (...), dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu marki h. (...) o nr. rej. (...) nr VIN (...) o wartości 5.000 złotych, pokonując zabezpieczenie pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieuprawnioną, działając na szkodę B. M., a w pojeździe h. (...) powstały szkody w wysokości 4.080 złotych, z tym ustaleniem, że czynów tych dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od dnia 28 marca 2002 roku do dnia 25 grudnia 2009 roku kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności za czyny z art. 289 § 2 k.k., art. 279 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k., orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy IV Wydział Karny z dnia 25 września 2006 roku - sygn. akt IV K 659/06, tj. popełniania przestępstw z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw i za to, w myśl art. 91 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k., na podstawie art. 289 § 2 k.k., wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w punktach I., III. i IV. wyroku wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do zapłaty na rzecz B. M. kwoty 4.080 złotych tytułem naprawienia wyrządzonej szkody oraz kwoty 1.000 złotych zadośćuczynienia.

Niniejszy wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcie odnośnie kosztów sądowych w sprawie.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli – prokurator oraz obrońca oskarżonego.

Oskarżyciel publiczny zaskarżył niniejszy wyrok w całości, na niekorzyść oskarżonego i powołując się na podstawy odwoławcze określone w art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k., wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisu postępowania, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 4 k.p.k. (niechybnie mowa o § 1. cyt. przepisu ustawy – uwaga SO), która miała wpływ na treść wyroku, polegającą na błędnym przytoczeniu kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu w punktach V. i VI. aktu oskarżenia;
- obrazę przepisu art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na błędnym wskazaniu, jakie fakty sąd uznał za dowiedzione lub nie udowodnione i na jakich oparł się dowodach oraz błędnym wyjaśnieniu podstawy prawnej wyroku i okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, zebrany materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzuczanych mu czynów z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W konkluzji prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi orzekającemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego, powołując się na podstawy odwoławcze określone w art. 438 pkt. 1. i 3. k.p.k., wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

1. art. 46 k.k. w zw. z art. 24 § 1 zd. drugie k.c. w zw. z art. 448 k.c. oraz art. 445 § 1 i 2 k.c. i art. 444 § 1 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i zasądzenie na rzecz pokrzywdzonego w pkt. VI. kwoty 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia, podczas gdy przepis art. 46 k.k. wiąże pojęcie zadośćuczynienia z poczuciem krzywdy, natomiast czyn z art. 289 § 2 k.k. jest skierowany przeciwko mieniu i nie uzasadnia przyznania zadośćuczynienia, pomimo wniosku pokrzywdzonego;

2. obrazę przepisu art. 12 k.k. poprzez jego niezastosowanie oraz obrazę art. 91 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że czyny zarzucane oskarżonemu w punktach od III. do VIII. aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw, podczas gdy zachowania te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a więc w istocie rzeczy stanowią jeden czyn zabroniony, a nie sześć odrębnych czynów;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść wyroku przez przyjęcie w pkt. III., że oskarżony umyślnie uderzył w radiowóz i spowodował u pokrzywdzonego funkcjonariusza obrażenia ciała, podczas gdy z okoliczności sprawy oraz z wyjaśnień oskarżonego wynika, że nie zamierzał on zderzyć się z radiowozem, nie chciał go „staranować”, gdyż chciał jeszcze pojeździć autem, a kolizja miała charakter nieumyślny i winna być postrzegana w ramach odpowiedzialności z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., a nie z art. 224 § 2 i 3 k.k.

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Niniejsze apelacje okazały się zasadne w zakresie, w jakim implikowały konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W pierwszym rzędzie należy odnieść się do tego zarzutu odwoławczego obrońcy oskarżonego, jaki dotyczy podniesionej obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 12 k.k., acz równocześnie dotyka również trzeciego spośród zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora.

Analiza wszystkich dowodów oraz wynikających z nich faktów i okoliczności, a w szczególności treści wyjaśnień oskarżonego, przyznającego się, co do samej zasady, do wszystkich stawianych mu zarzutów, acz zachowującego przy tym równocześnie pełną stanowczość i konsekwencję co do powodów (motywacji), dla których zabierał i porzucał, bądź też usiłował zabrać poszczególne, kolejne pojazdy, zdaje się w sposób jednoznaczny wskazywać na to, że w istocie wszystkie te kolejne działania oskarżonego o takim właśnie charakterze, jakie oskarżony podejmował w nocy 28/29 lutego 2012 r. (pkt. 4, 6, 7 i 8 aktu oskarżenia), spełniały wszelkie te konieczne warunki i kryteria, jakie statuowane są treścią przepisu art. 12 k.k., a więc podjęte były w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a mianowicie - zrealizowania nieodpartej, przemożnej woli oskarżonego „pojeżdżenia” zabieranymi przezeń pojazdami (por. wyjaśnienia oskarżonego na kartach 30 – 31, 159v – 160 i 349v akt sprawy).

Przy czym, niepodobna zgodzić się z obroną, że warunki takie zachodzą w odniesieniu do czynów w punktów 3. i 5. aktu oskarżenia. Niechybnie, nie da się w tym zakresie powiedzieć, że te, oddzielone kilkudniową cezurą czasową czyny, sprawca obejmował jednym, z góry powziętym zamiarem.

Powyzsze konstatacje (w zakresie, w jakim skłaniają do wystąpienia koniecznych warunków z art. 12 k.k.) zdają się znajdować dodatkowe wsparcie, już to w ustaleniach dotyczących stanu jego nietrzeźwości w inkryminowanym czasie, już to w treści opinii sądowo-psychiatrycznej, gdzie tożsama motywacja sprawcy znajduje swe wyraźne odzwierciedlenie – (por. k. 181, 182). Również fakt późniejszego porzucania zabieranych pojazdów przez wymienionego, wbrew twierdzeniom prokuratora, również wydatnie wspiera prawidłowość tego rodzaju rozumowania i wnioskowania. Postawa procesowa prezentowana przez oskarżonego na przestrzeni całego postępowania przekonuje co do tego, że ów, „chcąc mieć już to wszystko za sobą”, nader szczerze i w konsekwencji wiarygodnie przyznawał się do wszystkich stawianych mu zarzutów, kwestionując jednak jedynie poszczególne

okoliczności, czy to dotyczące zamiaru z jakim zabierał (usiłował zabierać) pojazdy, czy to okoliczności, w jakich doszło do uderzenia w radiowóz, o czym jeszcze poniżej. Dlatego też zarzut prokuratora w tym zakresie (pkt 3 apelacji) nie brzmi rzeczowo i nie zasługuje na aprobatę.

Nawiasem mówiąc, dotyczący tego zagadnienia pierwszy z zarzutów zawartych w apelacji prokuratora również jest chybiony o tyle, że w sposób oczywisty wadliwie opisano kwalifikację prawną czynów zarzucanych oskarżonemu w punktach 5. i 6. rubrum wyroku, jednakowoż uchybienie to w sposób oczywisty nie może przecież mieć istotnego znaczenia dla treści merytorycznego rozstrzygnięcia, a w przypadku zaistnienia takowej potrzeby i konieczności, z powodzeniem podlegałoby sprostowaniu, jako oczywista omyłka pisarska.

W konsekwencji, sąd orzekający – po przyjęciu, że w powyższym zakresie mamy do czynienia z działaniem sprawcy w warunkach art. 12 k.k. (mamy tutaj do czynienia z obrazą prawa materialnego), będzie zobligowany do odmiennego, należytego ukształtowania zakresu odpowiedzialności oskarżonego, tak w tej części, jak i co do pozostałych, zarzucanych oskarżonemu czynów, tak w zakresie kar jednostkowych, jak i kary łącznej.

Wracając do przypisanego oskarżonemu czynu w pkt. III wyroku, ponownego przeanalizowania wymagają te okoliczności, które w istocie z powodzeniem mogą wskazywać na brak dostatecznych warunków i przesłanek do przyjęcia umyślności działania oskarżonego wymaganego dyspozycją przepisu art. 224 § 2 k.k., jeśli zważyć, że oskarżony konsekwentnie przeczył umyślności swego działania, utrzymując, że „nie opanował pojazdu i nie zdążył ominąć radiowozu” (k. 31), będąc przy tym w stanie znacznej nietrzeźwości. Zresztą, również sąd orzekający przyczyn tego rodzaju konsekwencji (najechania na radiowóz), skłonny był upatrywać w treści zeznań policjantów, wedle których „gdyby oskarżony jechał wolniej, miałby możliwość ominięcia samochodu policyjnego”, a co wskazywałoby na nieumyślność w działaniu sprawcy. Z pewnością natomiast, powyższe nie uprawniało do uznania, że „wskazywało to na celowość najechania na radiowóz”, jak skonstatował w tym względzie sąd pierwszej instancji (k. 515). W konsekwencji, w tym zakresie należało będzie poważnie i dogłębnie pochylić się nad argumentacją, jaką przywołał obrońca w tej części swej apelacji.

Nie sposób jest odmówić racji obrońcy oskarżonego także tam, gdzie podnosi on wadliwość zaskarżonego orzeczenia w części, w jakiej zasądza się na rzecz pokrzywdzonego kwotę tytułem zadośćuczynienia w trybie przepisu art. 46 § 1 k.k. (pkt VI wyroku), w sytuacji, gdy w tym wypadku mamy do czynienia „jedynie” z przestępstwem przeciwko mieniu, wobec czego przepis ów uprawnia do skompensowania (jedynie) szkody wyrządzonej tego rodzaju przestępstwem.

W konsekwencji, z uwagi na treść rozstrzygnięcia sąd odwoławczy pozostawi poza zakresem swych rozważań ten zarzut prokuratora, jaki dotyczył podniesionej obrazy przepisu art. 424 k.p.k.

Tak, zatem Sąd Rejonowy ponownie przeprowadzi postępowanie dowodowe w sprawie, z wykorzystaniem regulacji przewidzianej w art. 442 § 2 k.p.k., po czym, uwzględniając te wskazania, jakie zostały przywołane powyżej, będzie je miał na uwadze przy konstruowaniu podstawy faktycznej orzeczenia i rozstrzygnięciu o zakresie odpowiedzialności oskarżonego.